

LBRIS

We know
books

Roland Portiche

Ernetti et le voyage interdit

© Editions Albin Michel, 2022

© Editions Versilio, 2022

International Rights Management: Susanna Lea Associates

All rights reserved.

Credit foto copertă: © M.Aurelius/Shutterstock.com

© liseykina/Shutterstock.com

© 2025 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PORTICHE, ROLAND

Ernetti și călătoria interzisă: roman / Roland Portiche; trad. din lb. franceză de Diana Gradu. - Iași: Lebăda Neagră, 2025

ISBN 978-630-330-099-3

I. Gradu, Diana (trad.)

821.133.1

Roland Portiche

ERNETTI ȘI CĂLĂTORIA INTERZISĂ

ROMAN

Traducere din limba franceză
de Diana Gradu

Lebăda Neagră
Iași, 2025

CUPRINS

Avertisment	7
Un mesaj de la capătul lumii	13
Călătoria spre infinit	129
Poarta lumilor	195
Corăbiile lui Ulise	293
Epilog	337

1

În jurul orei unsprezece seara, pe 19 septembrie 1982, radiotelescopul de la Centrul de Astrofizică Smithsonian de la Harvard, Massachusetts, a captat un semnal destinat să șocheze astronomii din întreaga lume.

— Roman, uite!

Roman Spacek, liderul echipei de cercetare, se ridică brusc.

— Ai văzut asta?

Se apropie. Pe ecran apăruse o undă radio care nu semăna cu nimic cunoscut.

— Înregistrezi?

— Sunt cu ochii pe ea, răspunse Chris Curry, omul din grup, bun la toate. Nu-l vom pierde, repetă el.

De câteva luni, grație finanțării de la NASA, astronomii puseseră la cale proiectul *Starwatch*, dedicat cercetării semnalelor electromagnetice emise de la o posibilă civilizație extraterestră. Răscolind sistematic spațiul cu radiotelescopul lor de douăzeci și șase de metri, sperau să obțină un rezultat, după câțiva ani, în cel mai bun caz. Totuși, în doar câteva secunde, totul se schimbase.

— Să fac un prim-plan cu semnalul.

Se vedea ca un puseu foarte slab pe banda de frecvență de 1420,4 megahertzi, legat de atomul de hidrogen. Analizându-l, s-a descoperit că era încadrat de aceeași serie de optsprezece numere: 3 1 4 1 5 9 2 6 5 3 5 8 9 7 9 3 2 3.

— Dar e...

Pentru pasionații de matematică, așa cum erau acești tineri, nu exista nicio îndoială.

— *Pi*, constanta lui Arhimede.

— *Pi* la intrare, *Pi* la ieșire, observă Chris. Este salutul lor. Roman se scărpină în cap.

— Și dintre cele două semnale?

— E cel mai puternic.

În zori, erau încă acolo. Întreaga echipă se aruncă asupra mesajului cu entuziasmul copiilor care își deschid cadourile de Crăciun.

— Cred că l-am izolat pe cel mai puternic, anunță Chris, derulând o succesiune de „0” și „1” pe computer.

— Dacă este o limbă non-umană, nu avem nicio referință.

— Nu sunt sigur, răspunse Roman. Încadrându-și mesajul cu „Pi”, își închipuie că suntem destul de inteligenți să-i înțelegem.

Chris își înclină capul într-o parte.

— Și dacă e o schemă?

— Tom, întoarce cadrul pe lățime.

Operatorul apăsă pe o tastă care schimbă orientarea ecranului. Imediat, „0” și „1” se dispuseră diferit.

— Ai dreptate, pare ceva.

— O constelație, poate?

— Stai, spuse Chris... pare codul Morse!

Desenul prezenta de fapt o serie de puncte și liniițe care păreau aranjate cu precizia unui mesaj.

— Are cineva un dicționar de cod Morse?

— În bibliotecă!

Se repezără într-acolo și se întoarseră cu un ghid Morse.

— Să vedem dacă are logică.

Chris începu să descifreze semnalul.

— Este codul Morse internațional, care se traduce în engleză. Și asta dă...

Ezită pentru câteva secunde.

„*Father Ernetti... beware... beware... Father Ernetti... beware!*”¹

1. „Părinte Ernetti... ai grijă... ai grijă... Părinte Ernetti... ai grijă!” (engl., în original) (n.tr.).

LBRIS

We know
books

**UN MESAJ
DE LA CAPĂTUL LUMII**

La ora nouă dimineața, se auzi o voce puternică:
— Ce-i cu debandada asta?

Doctorul Robert Pratt, care conducea observatorul, venise în grabă de la casa lui de vacanță din Newburyport. Avertizat în timpul nopții, își pusese o geacă peste pijama și condusese aproape două ore prin ambuteiaje. Era furios.

— E o glumă de la studenții tăi, Spacek?

— Nu, domnule, după cum puteți vedea.

Pratt se așeză la pupitrul de control. Cercetă atent tiparele undelor radio.

— Avem înregistrări audio. Vreți să le verificați?

— Da, dă-mi căștile alea.

Pratt nu le ținu mult timp pe urechi. Își dădu seama că fusese un semnal real.

— În fapt, ce spune mesajul tău?

— Nu o să credeți, domnule.

Arată spre ecranul computerului.

— Mesajul este transmis în sistem binar, aranjat pe cincizeci și trei de rânduri a câte nouăzeci de caractere. Întregul formează o schemă. Fără îndoială, este codul Morse.

În timpul războiului din Coreea, Robert Pratt servise pe o navă de război. Știa codul Morse. Reluă traducerea și obținu același rezultat.

— De necrezut! Cine ar putea fi acest părinte Ernetti?

— Chiar înainte de sosirea dumneavoastră, Chris l-a sunat pe nunțitul apostolic din Washington ca să aștepte mai multe.

— Deci Papa știe despre asta? întrebă Pratt încruntat.

— Habar n-am, se eschivă Spacek, e posibil.

— La naiba, Spacek, despre asta ar fi trebuit să-mi spui mai întâi! strigă Pratt, dând cu pumnul în masă. Eu sunt cel care conduce acest laborator, da ori ba?

— Ne-am gândit că facem ceea ce trebuie, doctore, răspunseră timid Chris și Roman.

— Și ce a răspuns nunțitul?

— Că avea de gând să-l trimită pe părintele Salvatore Manzoni, șeful Observatorului de la Vatican. Italienii ăștia sunt foarte tipicari.

Pratt încercă să-și stăpânească nervii.

— Ei bine, ce e făcut e bun făcut. De acum înainte, toate informațiile să treacă pe la mine.

— Da, domnule.

Se ridică și își trase fermoarul pufoaicei, ca să-și ascundă pijamaua.

— O să-l sun pe președintele Reagan. E vreun birou liber pe aici?

— Folosiți-l pe al meu, spuse Spacek.

— Reagan va crede că sunt nebun. Încă o invazie extraterestră treacă-meargă, dar un preot...

Data fiind ora matinală, doctorul preferă să mai aștepte puțin ca să-l sune pe președinte. Îl apelă întâi pe Carl Sagan la Universitatea Cornell. Celebrul astronom, inițiatorul *Starwatch*, fu primul informat de noutăți. Ca să fie sigur, îl anunță și pe consilierul științific de la Casa Albă. Acum, conectat la trei observatoare, căuta să localizeze semnalul.

— Avem o ipoteză, Bob. Dar este atât de ieșită din comun, că prefer să o verific.

— Am înțeles, ține-mă la curent.

Pe la zece, Pratt consideră că poate să-l sune pe Ronald Reagan. De când fusese rănit într-un atac, cu un an înainte, președintelui nu-i mai plăcea să fie trezit devreme. După un timp, îi răspunse o secretară.

— Vă fac legătura cu președintele Statelor Unite.

O voce ironică se auzi în receptor:

— Ei bine, doctore Pratt? Ai primit un apel de la marțieni?

— Nu vine de pe Marte, domnule președinte, ci, fără în-
doială, de mult mai departe.

— Mai dă-mi niște detalii.

— Acum trei ani, împreună cu astronomul Carl Sagan, am lansat un proiect de ascultare a ceea ce vine din văzduh, menit să capteze semnalele emise de ființele inteligente din univers...

— Grozav mod de a irosi banii contribuabililor, mârâi Reagan.

— Proiectul a fost semnat de predecesorul dumneavoastră, domnule.

— Nu sunt surprins. Idiotul ăla de Carter chiar credea în farfuriile zburătoare!

Pratt inspiră adânc de două ori, așa cum îl învățase profesorul lui de yoga.

— Doctore Pratt? Mai ești acolo?

— Da, domnule. Mesajul se repetă la fiecare nouăzeci de secunde. Este codificat în cod Morse și spune cuvânt cu cuvânt: „*Father Ernetti... beware!*”¹

— E ceea ce mi s-a spus.

— Avertismentul se repetă de trei ori, apoi e reluat.

— Să-nebunești, nu alta.

— Deci mesajul e trimis de o civilizație care a învățat codul nostru Morse.

1. „Părinte Ernetti... ferește-te!” (engl., în original) (n.tr.).

Reagan părea neîncredător.

— Ia spune-mi, Pratt, nu-mi joci vreo festă în stilul lui Orson Welles¹.

— Nu, domnule președinte, chiar e pe bune.

— O clipă...

Reagan vorbi cu voce joasă cu consilierii săi.

— Secretarul Apărării, Caspar Weinberger, îmi sugerează că acești marțieni ar putea fi periculoși.

Lui Pratt nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Nu sunt marțieni, repetă el cu răbdare. Și nu există niciun indiciu că ne vor răul.

— Nu am abilitățile tale, replică Reagan, dar dacă un tip îmi spune „Fii atent”, aș putea-o lua ca pe o amenințare.

— Mai degrabă credem că acesta este un sfat, dar, pentru moment, nu e clar. În curând vom ști de unde vine.

— Bun. Între timp, niciun cuvântel nimănui. Imaginează-ți că, dacă e o alarmă falsă, ne facem toți de râs!

— Am înțeles, domnule!

Închise convorbirea. Trebuia să mănânce ceva. În timp ce căuta un automat de snack-uri pe coridor, îl blestemă pe acest cowboy de la Hollywood care se credea președinte.

*

La aproape șapte mii de kilometri de Cambridge, frumoasa cupolă a Observatorului de la Vatican (*Specola Vaticana*) se ridică dincolo de de înălțimile Castelului Gandolfo, reședința de vară a papilor. Din secolul al XVI-lea, instituția fusese

1. Legenda spune că în 1938, tânărul Orson Welles a băgat în sperieți toată America cu o adaptare după *Războiul Lumilor* de H.G. Wells, prezentată ca o emisiune de știri la radio.

încredințată iezuiților. Părintele Salvatore Manzoni, care condusese Observatorul timp de doisprezece ani, fusese informat direct de nunțul apostolic american.

— Papa știe?

— Da, a răspuns nunțul, l-am informat pe secretarul său de stat.

— Ai făcut bine. Altceva?

— Am inițiat o căutare la Washington. Acest celebru părinte Ernetti nu este nici anglican, nici protestant, nici creștin ortodox. Rămân doar romano-catolicii. Trebuie să vă consultați fișierele. Numele ăsta nu vă spune nimic?

Manzoni deveni gânditor. Derula în minte frânturi de amintiri.

— Am auzit de un Ernetti, acum vreo douăzeci de ani. Pellegrino Ernetti. Poate că el e. Am să vorbesc cu Sfântul Părinte despre asta.

— Am înțeles.

La șazeci de ani trecuți, chel și cu burtă, părintele Salvatore Manzoni avea înfățișarea lui Ioan al XXIII-lea deghizat în astronom. Rămăsese un spirit agil, care-și câștigase respectul tuturor.

— Sună la biroul Sfântului Părinte, îi spuse el secretarei.

Papa Ioan-Paul al II-lea, care îi era vechi prieten, veni imediat la telefon. Se gândea la același Ernetti ca și el.

— L-am trimis pe Cipriano să-l caute, a spus Papa. Dar mai întâi, Manzoni, trebuie să vorbim.